

да говори съ госпожа Елисавета. Въ това време Тодорчо, безъ да го поканятъ, избра най-хубавия столъ и седнхъ, като си скръсти краката единъ върху други. После хвърли шапката си върху единъ мобелъ; туреше си пръститъ въ носа и се прозяваше, безъ да си тури ржката на устата.

Майка му, която постоянно гледаше какво върши, не можа да сдържи своята неблагодарностъ, за това му каза строго—

— Излѣзъ! Като се отнасяшъ тъй неприлично, то ти не трѣбва да стоишъ при насъ. Ти ще ме чакашъ отвънъ.

